

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 6.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 14 97.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 17 Mars 1908.

Expedition: Kammakaregatan 6.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspris 20 öre pr petitråd.

28 Årg.

Tora Hwass.

Under flere år bosatt i London har vår landsmanninna fröken Hwass, den ansedda pianisten, icke på länge konserterat hos oss. Så mycket mera intresserar det oss att detta sker i dessa dagar, då hon ger en egen konsert i Musikaliska akademien, och sedan medverkar hon på Operans nästa symfonikonsert vid utförande af Beethovens Ess-dur-konsert. Senast fröken Hwass uppträdde här på konsertestraden var den 7 dec. 1900, då hon lät höra sig i Musikaliska akademien på en egen konsert spelande Bachs Fantasi med fuga och toccata, Beethovens sonat op. 81 a.

(Les Adieux. L'Absence. Le Retour) och saker af Chopin, Sinding, Grieg och Liszt. I denna tidning ha vi vid olika tillfällen omnämnt hennes verksamhet och framgångar i utlandet. Så meddelade vi för fem år sedan att hon blifvit engagerad att spela på de ansedda, populära lördagskonserterna i London under säsongen 1903—1904, den första svenska pianist som väl blifvit anställd härför. I början af 1904 biträdde hon den äfven här bekante violinvirtuosen Henri Such på ett par konserter i Köpenhamn och i mars 1905 gaf hon en egen konsert i Londons Aeolian Hall, hvarvid Times särskildt berömmar henne för utförande af Beethovens sonat op. 110.

Då fröken Hwass genom lång frånvaro från hemlandet ej är så vida bekant inom vår musikvärld vilja vi här anföra några biografiska uppgifter.

Tora Kristina Hwass är född i Mo, norra Dalsland, den 15 juli 1861. Hennes första egentliga musikstudier leddes af Jac. Ax. Josephson i Upsala, hvilken omfattade den begåfvade eleven med stort intresse och först ingaf henne tanken att ägna sig åt den musikaliska banan. Studierna afbröts dock ett par år af sjukdom, som förhindrade allt arbete, till dess hon tillfrisknat så att hon 1881 kunde inträda i vårt konservatorium, där hon studerade till 1886 med fröken Hilda Thegerström som lärarinna i pianospelning. I Paris

Tora Hwass.

Pauline Lucca.

fortsatte hon sedan pianostudierna för Ludwig Breitner, och äfven i Köpenhamn.

Första gången fröken Hwass, efter hvad vi kunna erinra oss, lät höra sig här offentligt var i februari 1891, då hon som ackompanjatriss biträdde hr C. A. Söderman på en af honom gifven matiné i Musikaliska akademien. En större uppgift hade hon att lösa sista dagen i samma månad, då hon på en af Franz Nerudas privata soiréer medverkade i en pianokvartett af Saint-Saëns och i april samma år, då hon medverkade i en pianotrio af Rubinstein tillsammans med den här då gästande violinvirtuosen Emile Sauret och violoncellisten Lisker. Följande året biträdde hon äfven hr Neruda på en af hans soiréer och gaf den 18 nov. i Musikaliska akademien en egen konsert, biträdd af Fr. Neruda, hvars värdefulla medverkan hon sedan alljämt åtnjutit på sina kammarmusiksoiréer härstädes, hvilka gifvits i Vetenskapsakademien, två under hvarje säsong 1896--1899 med biträde äfven af hrr Aulin, Zetterqvist, och Bergström. År 1906 medverkade fröken Hwass vid en af Neruda-kvartettens soiréer i Köpenhamn, i Schumanns pianotrio op. 63, då tidningen Dannebrog yttrade om henne: »Det är ingen snåsak att som kammarmusiker stå lika högt som Anton Svendsen och Franz Neruda, men det gör fröken Hwass. Det låg en flykt och en inspiration öfver hennes spel, som man länge skall minnas.» Hennes första uppträdande i den danska hufvudstaden var vid en Rubinstein-fäst 1895 i Kammarmusikföreningen, och hon gaf där sedermera en egen konsert. Åren innan fröken Hwass började sina triosoiréer hade hon ett par större konserter i Musikaliska akademien och har biträdt såväl Aulinska kvartetten (1893) som flere gånger Neruda-kvartetten vid dess soiréer i Göteborg (1893, 96, 98) samt inom Sverige gjort åtskilliga konsertturnéer med fröknar Ester Söder och Märtha Petrini, fru Ellen Gulbranson, hrr Neruda och Zetterqvist m. fl. Vid en af Saint-Saëns-konserterna här i aug. 1897 under hans egen ledning utförde fröken Hwass pianopartiet i hans G-moll-konsert till den berömda pianistens och kompositörens stora belåtenhet.

I London gaf fröken Hwass sin första konsert 1895 i juni, då hon utom solonummer utförde duetter tillsammans med lady Hallé. Hon har sedan årligen gifvit konserter i London och spelat i dess finaste salonger.

Betrakta vi fröken Hwass' repertoar, så är densamma ganska rik och värdefull, upptagande kvartetter och trior af Beethoven, Dvorak, Brahms, Schumann, Tschaiikowsky m. m., konserter af Beethoven, Grieg m. fl., sonater af Beethoven (de sista bl. a.), Schumann, Chopin, Liszt etc.

Fröken Hwass har äfven utfövat en

betydande verksamhet som lärarinna och har sedan flere år tillbaka kunnat räkna hertiginnan af Dalarne, som mycket intresserar sig för musik, bland sina elever.

Pauline Lucca.

En stor stjärna på konstens firmament har slocknat med Pauline Luccas, den berömda sångerskans, fränfalle d. 28 febr. Visserligen är det mer än femton år sedan hon lät höra sig offentligt på konserter men hennes namn och storhet som konstnärinna är därför icke förgäten. På senare år har hon lidit af sjuklighet och sedan längre tid tillbaka uppehållit sig på ett sanatorium i närheten af Wien.

Pauline Lucca föddes d. 25 april 1841 i Wien, hennes fader var italiensk jude, hennes mor tyska och hemmet var fattigt. Hon fick sin första utbildning af Uschmann och Lewy i Wien, men fick börja sin bana som korsångerska på hofoperan, der hon först väckte uppmärksamhet som ledarinna af flickkören i »Friskytten» 1859. Samma år erhöill hon sitt första engagement i Olmütz, sjöng sedan i Prag och blef från 1861 fäst vid operan i Berlin, der hon 1865 utnämndes till k. kammarsångerska och erhöill lifstidsengagement. 1869 gifte hon sig med en baron von Rhaden men skiljdes från honom 1872, då hon ock genom en schism med operaledningen lemnade Berlin, finnande sig tillbakasatt der för Wagnersångerskan Mallinger, som frenetiskt hyllades, medan Lucca, tolkarinnan af Meyerbeerspartier, blef utvislad. Denna bröt då sitt kontrakt, betalade 30,000 mark och vände Berlin ryggen. Hon sjöng derefter med stor framgång i England, Amerika, 1873--74, Paris, Petersburg etc. men återkom till Berlin 1878. I Amerika ingick hon nytt äktenskap med en von Wallhofen. Efter 1880 sjöng hon i Berlin och Wien, fortfarande med stor framgång. Bland hennes förnämsta roller räknas Carmen, Cherubin, Selika, (»Afrikanskan»), Zerlina i »Don Juan» och »Fra Diavolo», Mignon etc. Paulina Lucca gästade Stockholm 1886, då hon d. 12 o. 14 oktober konserterade på Musikaliska akademien, biträdd af en pianist, fru Grosser. D. 1 nov. sjöng hon i samma lokal tillsammans med hjältetenoren Mierzwinski, då äfven fru Grosser medverkade. Året derpå återkom hon hit och uppträdde på operan först, d. 4 maj, som Carmen, och vidare under månaden som Selika, Margareta och fru Ström i »Muntra fruarna» och slutligen d. 4 juni som Leonora i »Trubaduren» (på Italienska). Sedan bosatt i Wien skulle hon 1888 göra en amerikansk operaturné, om hvilken vi dock ej veta Luruvada der kom till stånd. Hon hade emellertid förklarat att hon

efter densamma ej vidare skulle uppträda på scenen utan endast egna sig åt sångundervisning, detta, såsom hon sade »icke af materiella intressen utan endast af konstnärlig hänsyn». Under sommaren vistades hon i Gmunden och hade der en sångskola, med sina elever emellanåt gifvande konserter för välgörande ändamål. Ännu 1890 finna vi Pauline Lucca stadd på konsertresor. Så sjöng hon detta år i Stuttgart för en stor och hänförd publik och kritiken yttrade om henne att hon ännu bibehåller sin storhet som konstnärinna, särdeles i den dramatiska sången, hvilket hon intygade med Schuberts »Erlkönig».

Pauline Luccas jordfästning egde rum d. 2 mars i evangeliska kyrkan i Wien med stor högtidlighet. På en praktfull likvago, dragen af åtta svarta hästar, fördes den hvita obetäckta kistan till kyrkan; bakom vagnen bars på ett lyende hennes ordnar och medaljer. En blandad kör utförde sång i kyrkan. Bland de närvarande märktes svenska ministern och professor Filip Forstén, som 1883 till 1887 var anställd vid Stockholms operan och der sjöng tillsammans med Lucca samt sedan begaf sig till Wien, hvarest han stannade och ännu verkar som sånglärare. Luccas stoft fördes efter begrafningen till krematoriet.

Sångerskans förmögenhet, uppgående till ett par millioner, tillfaller hennes dotter med von Rhaden som universalarvinge. Om denna dör ogift doneras pengarna till välgörande ändamål.

Carl Löwe

Bassångarnes Kompositör.

Ofta har det hänt mig, efter att hafva föredragit någon af Löwes ballader, att man frågat mig hvem kompositören var, och då upplysning meddelats har jag nästan alltid fått höra: »Löwe, den har jag aldrig hört talas om». —

Schumann, Löwes 14 år yngre samtida, som i viss mån påverkats af sin äldre kollega, honom ha alla på sina fem fingrar men Löwe är en novus homo. —

Carl Löwe föddes i Löbejün vid Köthen i Sachsen den 30 november 1796 och dog i Kiel den 20 april 1869.

I likhet med Schubert var han son till »en endast på barn rik skollärare».

Efter afslutade skolstudier i Halle sökte han en ett stipendium för att vidare utveckla sin musikaliska begåfning.

Ansökan beviljades icke, hvilket tvang honom att någon tid egna sig åt teologiska studier, för att om möjligt på den banan finna sitt lefvebröd.

I Stettin blef han 1820 anställd som kantor och musiklärare vid gymnasiet och följande år darsammastädes ut-

nämnd till *Städtischer Musikdirektor*, i hvilken egenskap han verkade till 1866 då han efter ett slaganfall nödgades draga sig tillbaka.

Detta är i korthet några data ur mannens lif.

Löwes produktion omfattar några oratorier och fem operor, af hvilka en: »Die drei Wünsche» med stor framgång uppförts i Berlin 1834, samt några kammarmusikverk.

I egenskap af pedagog har han utgifvit sånglära, klavér-, och generalbas-skola, handledning i kyrkosång och orgelspel m. m.

Hvad som dock nästan uteslutande bidragit att odödliggöra hans namn är den rika skatt af *Lieder und Balladen* han efterlämnat och som han på talrika konsertresor, själf god sångare, lär ha förstätt att föredraga på ett utmärkt sätt.

Löwe lyckades dock icke själf väcka fullkomlig förståelse eller något varaktigt intresse för den breda episka stilen i sina sångballader och legender.

Först när Wagners segertåg genom världen var fulländadt och alla de »berättelser», som förekomma inom ramen af hans sångdramer, funnit genklang i alla musikaliska sinnen, kom man till full klarhet beträffande Löwes intentioner.

Renässansen lät sedan icke länge vänta på sig. Under 1880-talet började den i Tyskland och dess förnämsta förkämpa blef operasångaren Eugen Gura, mångårig medlem af hofoperan i München, död 1906. Tack vare denna rikt begåfvade sångare, hvilken särskildt i tolkandet af Löwes ballader anses hittills öfverträffad, kom man snart under fund med hvilka skatter som lågo förborgade i denna kompositörs efterlämnade arbeten.

Numera förekommer också Löwes namn nästan alltid på konsertprogrammen i Tyskland.

Hos oss har Löwe sjungits blott några få gånger af utländska gäster och af Conrad Behrens samt Elmblad, dock utan vidare framgång.

Först vid Wüllners besök här i början af denna säsong tycktes, tack vare hans mästerliga föredrag af »Archibald Douglas», såväl publik som kritik för några ögonblick med en viss uppmärksamhet dröja vid namnet Löwe.

Löwe är icke den som bjuder ut sig; han förekommer icke i sångsamlingar; han ligger icke på disken i musikhandeln; han tronar i förnäm afskildhet fjärran från den »populära» musikens allfarväg och berget kommer på inga villkor till Muhammed.

Den emellertid som närmare studerat sig in i Löwes produktion skall finna en sällsynt intressant *personlighet* träda sig till möte i dessa oförlikneliga tondikter, och ju längre man följer Löwes sångmö in i hans romantiska värld med desto oupplösligare band känner man sig fångslad.

Texterna till Löwes sånger af Tysk-

lands förnämsta diktare representera en hel liten literatur för sig.

Af namnen: Göthe, Uhland, Rückert, Freiligrath, Heider, Vogl, Pfitzer v. Zedlitz m. fl. äro de fyra förnämnda mest företrädade. Karaktäristiskt nog saknas Heine; antagligen var han för söt för Löwe, som till det ganska sparsamt förekommande kärlekselementet i sina sånger valde texter af betydligt lefnadsfriskare art än dennes smärtfyllda.

Löwes rätta genre var den historiska episoden, skildrande manliga stordåd och djupa lidelser, eller sagostilen bland elfvor och riddare, eller spökballeden, exempelvis i »Nächtliche Heerschau», där Frankrikes döde Cæsar i midnattsstunden mönstrar sina återuppståndna skaror på de Elyseiska fälten.

Textinnehållen växla dessutom i stor omfattning från det symboliska i »Die Uhr» till det vemodigt gripande i »Der Junggesell», alla synbarligen valda med stor omsorg och fria från banalitet.

Där förekommer allt mellan himmel och jord dock minst i den glada stilen. En glad bit finnes dock, en — men ett lejon, nämligen: »Fridericus Rex», den allra dråpligaste soldatvisa med mycket humoristisk text.

Klavérbeledsagningen hos Löwe utmärker sig för stor karakteriseringsförmåga utan att på något sätt dominera. Den sammansmälter med sångstämman till ett organiskt helt och når ofta en storartad effekt med, pianistiskt sedt, mycket enkla medel.

Stundom kräver dock denna kompositör stor virtuos förmåga hos pianisten, liksom han ibland ställer stora fordringar på sångaren såväl hvad stämman omfång beträffar, som dess tekniska kapacitet i öfrigt.

Hos L. sitta text och ton i samma högsäte sida vid sida, båda beroende af och kompletterade hvarandra, hvarför det icke torde behöfva tilläggas att han alltid fordrar en uttrycksfull deklamation för att rätt förstås och kunna njutas.

Hvad nu särskildt beträffar L:s produktion i sångväg, vill jag genom denna uppsats fästa sångarbrödernas af basfacket uppmärksamhet på, att nästan allt hvad L. skrivit i här ofvan angifven stil, lämpar sig alldeles förträffligt att tolkas af den mörka manliga stämman, och detta till största delen beroende på textinnehåll. —

Sedan man trampat ut barnskorna i »Trollbattan» och »Sjöröfwaren», ytterligare banaliserat »Gluntarne» och genomtröskat »Bassångarens Repertoire» på godt och ondt, vill man kanske gå längre och högre. Smaken förädlas; man vill lägga in litet konstnärligt allvar i sina studier och öka sin repertoire. Litet hvar veta vi då hur svårt det är att finna något nytt och framför allt något värdefullt i låg sättning. Nästan allt hvad vi bjudas i musikhandeln är skrivet minst en ters

för högt för att utan fysisk olägenhet kunna sjungas af en basso. Som våra inhemska tonsättare icke komponera något för bas, så få vi under sådana omständigheter vända oss till »Europas musikaliska kornbod» och där söka få vårt behof fyllt.

Tyskarne äro i det fallet, som i så många andra, mycket praktiska och ge ut sina sångsamlingar i två och stundom tre sättningar. Man kan ju tvista om det musikaliskt berättigade i vissa styckens transposition i lägre tonart än den i hvilken de äro skrifna, men med litet smak och urskiljning kan man därvidlag lätt skilja agnarne från hvetet, och lättast om man tager hänsyn till textinnehållet.

På Litolffs förlag finnes att tillgå två häften af Löwes *Lieder und Balladen*, innehållande tillsammans 52 nummer samtliga i låg sättning. Af dessa har i dessa dagar på Abr. Lundquists förlag utkommit en utvald fyrväpling med tysk och svensk text nämligen: »Die Uhr», »Spirito Santo», »Der Junggesell» och »Meeresleuchten», hvilka säkerligen skola blifva en välkommen och värdefull tillökning i herrars bassångares repertoire. —

Löwe passar icke i sällskap där lösen är: »Sjung något lifvadt!» liksom han aldrig blir populär i detta ords allmännaste bemärkelse, eller hemtam i konsertsalen; ty därtill går han alltför mycket på djupet.

Liksom en ädel drufva bäst njutes i den intima vänkretsen, så gör sig Löwe bäst gällande inför det mindre auditoriet af finsmakare och helst om vinterkvällen när gardinen är fälld och lampan tänd. Då följer man honom så gärna i fantasien ut i den stora diktade värld, som han så genialiskt förstätt att försinliga i sina odödliga toner.

F. Schéele.

Följetong.

Pauline Luccas berättelse om hur hon blef sångerska.

I en Wienertidskrift berättar Pauline Lucca sin barndomssaga på följande sätt. Knappt var jag 8 år då det beslöts att jag skulle bli sångerska. Och det gick till så här:

Jag var då elev vid skolan i Danzigerhaus. Mina föräldrar voro fattiga. Det oaktadt uppbjöd min moder (född Willer-Exten) alla sina krafter för att gifva mig en god uppfostran. Enligt den tidens åsikt — det var 1852 — hörde till en god uppfostran framför allt att kunna tala franska. Och det kunde man, såsom det påstods, få lära alldeles utmärkt i

skolan i Danningerhaus. Men det fans en svårighet: min moder kunde icke till fullo betala den efter hennes ekonomiska förhållanden dryga afgiften. Så tog hon mig en dag vid handen, och i det hon presenterade mig för skolförestånderskan, bad hon innerligt om nedsättning i afgiften. Detta beviljades efter en längre underhandling och efter något motstånd, och jag upptogs som lärjunge i skolan i Danningerhaus och måste med eller mot min vilja lära mig franska.

Ingen kände sig lyckligare än min goda moder, ingen olyckligare än jag. Jag förstod ju knappast tyska. Mitt modersmål var italienska. Jag hade nämligen ända till mitt femte lefnadsår uppfostrats hos en faster i Milano, och min tunga kunde endast med största svårighet vänja sig vid det hårda tyska idiomet. Nu skulle jag till och med lära franska! Jag uppfattade detta som ett tyranni och opponerade mig deremot, allt under det jag — ingenting lärde.

icke franska och ingenting annat heller. Skolförestånderskan och de andra lärarinnorna tyckte icke om mig. De betraktade mig som »omöjlig.» En försvårande omständighet var dessutom, att jag blott betalade halfva skolafgiften. Mina kamrater, som till fullo erlade terminsafgiften, sågo mig öfver axeln. Hvarifrån skulle jag egentligen kunna påräkna sympatier? Jag var fattig, tycktes vara dum och ansågs för ful.

Fattig, ful — och dertill flicka! Lifvet började skönt!

Ett undantag från de andra lärarne och lärarinnorna, hvilka så litet som möjligt bekymrade sig om mig, utgjorde läraren i religion, pastor Jestrabek. Han måtte i djupet af sitt hjärta ha känt medlidande med det fula, tillbakasatta barnet, och sålunda kom det sig, att han behandlade mig med öm hänsynsfullhet, oaktadt jag icke ens gjorde heder åt hans undervisningsämne. Honom var det också förbehållet att uttala trollformeln för mitt blifvande lif.

Det fanns dock ljuspunkter i detta ettåriga martyrskap af ett motvilligt pluggande. De utgjordes af mina kamraters sanglektioner, ehuru jag blott var en passiv deltagare deri. Jag fick lof att höra på, fick stå med nothäftet i hand och se i det, men själf deltaga i sången fick jag inte. För att få åtnjuta denna förmån skulle man betala en extra afgift. Detta var emellertid omöjligt; sålunda sjöng jag icke i skolan, men i hemmet sjöng jag desto mer, i synnerhet då jag visste att jag var ensam. Äfven annorstädes sjöng jag, då jag trodde att icke någon hörde mig.

Under sådana omständigheter närmade sig examensdagen. Min fattiga mors försök att anskaffa åt mig en passande klädning för examen hade så när misslyckats. Då förbarmade sig

öfver mig en gammal trotjenande hvit tyllgardin och omslöt mig med sina veck. Öfversatt på prosa vill det säga, att min moder af besögda gardin sydde mig en examensklädning. Denna var visserligen icke särdeles elegant och allt annat än väl tillskuren, men det var dock en klädning, och den var hvit, och jag kunde gå upp med den i examen. Det var hufvudsaken.

Sålunda var den då kommen, denna af ungdomen så fruktade, men på samma gång så efterlängtnade dag. Jag satt der — naturligtvis på sista bänken — bland mina kamrater, som voro festligt utstyrda. Plötsligt hörde jag mitt namn uppropas. Hvad var det? Menade man verkligen mig? Ja, visst! Ännu en gång ljuder det: — *Pauline Lucca!*

Jag sprang upp, jag var liksom fallfrån skyarne. Jag visste icke hvad jag ville. Man frågade mig något. Jag förstod icke frågan och visade en så förvånad uppsyn, att alla, såväl eleverna som examensvittnena, brusto ut i ett muntert skratt. Endast skolförestånderskan skrottade icke. Hon såg på mig med allvarsamma blickar. Det var också en annan, som icke skrottade och öfver hvars fårade kinder två stora tårar banade sig väg. Och i samma ögonblick betraktade hon mig med en djupt sorgsen blick. *Det var min mor.*

Hvart hade min slöa likgiltighet så hastigt tagit vägen? Hvad var det, som med en så oemotståndlig våldsamhet reste sig inom mig? »Huru skall du kunna borttorka dessa tårar?» ropade en röst inom mig. Ja, *huru* skulle jag kunna borttorka dessa tårar?

Sluteffekten af examen i hufvudämnen var — mitt fiasko. Så öfvergick man till de icke obligatoriska ämnena. Raden af dessa afslutades med uppvisning i — sång. Alla elever, som deltagit i undervisningen, reste sig. Nu kom anden öfver mig. Jag visste, hvad jag skulle göra för att aftorka dessa tårar, hvilka fallit på mitt barnhjärta som sjudande bly. Äfven jag reste mig. Förgäflves gaf skolförestånderskan mig ett vredgadt ögonkast. Jag blef stående och sände den ende vän, af hvilken jag instinktmässigt väntade räddning, pater Jestrabek, bedjande blickar. Eleverna började sjunga sina sånger, den ena efter den andra, i den ordning de uppropades. Blott jag stod der ensam och ingen uppmanade mig att sjunga. Tyst och med tårfyllda ögon såg jag bedjande på min vän, pater, till dess denne slutligen gaf akt på mig och vänligt uppmantrande sade:

— Den lilla, der, skall väl också sjunga något för oss?

Skolförestånderskan anmärkte nu, att jag alls icke hade fått lektioner i sång. Men den gode pater svarade:

— Gör ingenting! Hon skall ändå sjunga ett stycke för oss. Hvad kan du, mitt barn?

Dermed vände han sig till mig, och nu tyckte jag att en centnertyngd föll från mitt bröst.

— Allt hvad de andra kunna! svarade jag stolt och utan all förligenhet på pater Jestrabeks vänliga fråga.

— Nå väl! Sjung då för oss »Wann's Mailufterl weht»!

Många gånger efteråt har jag varit i tillfälle att sjunga inför en publik, men aldrig sjöng jag mera segerviss, mera fri än då, vid min första sång inför offentligheten. Jag sjöng först »Wann's Mailufterl weht», och sedan sång efter sång. Jag sjöng för att aftorka min moders tårar, och — det lyckades mig. Glädjestrålände mottog min mor de lyckönskningar, som haglade öfver henne från alla håll. En bland de första, som lyckönskade henne, var en fetlagd, rörlig herre med rödlett, skägglöst ansigte. Han förklarade mig vara en »fenomenal talang», som *måste* utbildas. Och han hade rätt att fälla ett sådant omdöme, det var Josef Erl, den på sin tid med rätta så berömda tenoren vid Wiens hofopera.

Från denna stund var mitt öde afgjort. Den hederlige Erl skaffade mig plats i kören i Karlskyrkan. Josef Ruprecht åtog sig med sådan framgång min utbildning, att jag vid endast tolf års ålder en dag kunde i stället för den berömda sångerskan Tietjens sjunga i messan och från bladet med stor lycka utföra ett solo i offertoriet.

Så kom det sig att jag blef sångerska.»

Litteratur.

På C. W. K. Gleerupsförlag i Lund har utkommit:

Texthäfte till 181 nummer ur Eggelings sångbok. Utgifvet af Per Borgh. Pr. 12 öre. Ny upplaga. Det lilla häftet innehåller efter uppställningen: 1 Nordiska fosterlandssånger, 2 Förenings- och skolsånger, 3 Historiska sånger, 4 Religiösa sånger, 5 Naturen och lifvet, 6 Folkvisor, 7 Ur svenska mässan, 8 Biografiska notiser öfver tonsättare och skaldar, som lämnat bidrag till sångboken. Versformen är psalmbokens utan fristående rim, hvarigenom utrymmet minskats till fickformat och endast 96 sidor.

Musikalisches Wochenblatt innehåller i n:o 7, Wagnernummer, »Zum 13 Februar»: Hans von Wolzogen: Das Festspielhaus im Winter (dikt) — Edu-Reuss: Wandlungen — Karl Grunsky: Aufgaben und Ziele der Wagner-Forschung — Rob. Petsch: Ein Vorläufer Richard Wagners — Arthur Seidl: Schumann-Wagner — Max Koch: Richard Wagners autobiografische Schriften — Rich. Sternfeld: Aus der Werkstatt des Meisters — Emerich Kastner: Briefe, die

ihm nicht erreichen — Rich. Batka: Prag und die Meistersinger — Arthur Prüfer: Die Bayreuther Stipendienstiftung und der Nationaldank für Richard Wagner — Erich Kloss: Aus Richard Wagners letzter Lebenszeit. — Rundschau etc. — N:o 8: Em. Krause: Die Kunstgerechte Bearbeitung einer Komposition (forts.) — F. Erckmann: Altenglische Volkslieder und Balladen (slut) — C. Schroeder: Die rhythm. Verhältn. der I u. III Satzes in Beethovens V. Symphonie (slut) — S. K. Millo: Londoniana — Rundschau etc. — Bilaga: Musikbibliographische Monatshefte N:o 1 o. 2. (Böcker, Musikalier, Tidskrifter) — N:o 9 R. Batka: Wagner in Prag — 2 Krause: Die Kunstger. Bearb. einer Komposition (slut) — F. Erckmann: Allerlei vom Fasching — Rundschau etc. — Bilaga: Musikalisches Faschingsblatt (Für Witz, Laune und Humor).

Från scenen och konsertsalen.

Kungl. teatern.

- Mars 1. Bizet: *Carmen*
 2. Tschaiowsky: *Eugen Onegin*.
 3. Mascagni: *På Sicilien*; Foroni: *Advokaten Pathelin*.
 4. Verdi: *Rigoletto*.
 6, 8. Verdi: *Otello* (Desdemona, Emilia: fruarna Schjervén, Claussen; Otello, Jago, Cassio, Roderigo: herr Menzinsky, Forsell, Nyblom, Schwebäck; Lodovico, Montano, en härold: herr Wallgren, Grafström, Mandahl.)
 7. Tschaiowsky: *Jolantha* (hertig Robert: hr Oskär); Foroni: *Advokaten Pathelin*.
 9. Puccini: *Tosca* (Tosca, en herdegosse: fruor Oskär, Claussen; Mario Cavaradossi, baron Scarpia, Cesare Angelotti, Sakristanen: herr Nyblom, Forsell, Mandahl, Stiebel; Spoletta, Sciarraone: herr Ericson, Grafström.)
 11. Gounod: *Romeo och Julia*.
 12. Verdi: *Otello* (Jago: hr Oskär).
 13. Auber: *Fra Diavolo*.
 14. Puccini: *Bohème*.
 15. Verdi: *Den vilseförda*. (Violetta, Flora, Anna, fruor Oskär, Bartels, Mandahl; Germont, Alfred: herr Wallgren, Ödman; Gaston, baron Duphol, markis d'Aubigné, doktor Grenville: herr Schwebäck, Mandahl, Sellergren, Grafström).
 19. Thomas: *Mignon*.

Oscarsteatern.

- Mars 1—16. Oscar Straus: *En valsdröm*.
 8, 15. Hervé: *Lilla helgonet* (matiné).

Musikal. akademien.

- Mars 3. Ernst von Dohnányis afskeds-konsert.
 10. Musikföreningens 2:a abonnemangskonsert. Biträdande: fruor M. Högberg, J. Claussen; herr H. Malm, John Johanson, frök. Signe Carlsson, herr Einar Bergström, K. hofkapellet. Dirigent: prof. Fr. Neruda. 1 L. Cherubini:

Missa solemn. D-moll; 2 Ant. Bruckner: a) »Kyrie», b) Davids 150:de psalm.

13. Konsertföreningens 4:e abonnemangskonsert. Solist: hr W. Stenhammar, Dirigent: hr Tor Aulin. 1 Harald Fryklöf: Konsertuvertyr, F moll; 2 Mozart: Pianokonsert B dur; 3 Mozart: Tema med variationer för stråkorkester och 2 valdthorn; 4 Dvorák: Symfoni N:o 3 F dur.

Vetenskapsakademien.

- Mars 3. Konsert af Henry Jackson Norris.
 16. Kammarmusiksoaré af Aulin-kvartetten i förening med prof. Frans Neruda. Biträdande: hr W. Stenhammar, Franz Berwald: 1 Piano-kvintett n:o 1; 2 Stråkkvartett n:o 1; 3 Pianotrio n:o 1.

För första gången i år har Puccinis »Tosca» gått öfver operascenen och med samma rollbesättning som förra termin. Som en nyhet kan betraktas reprisen af Verdis »Otello» med nya innehåfvare af hufvudrollerna, såsom ofvan synes. Operan gafs allra först i maj 1890, då Desdemona återgafs af frk. Oselio, Emilia af frk. Jungstedt; Otello, Jago, Cassio och Roderigo af herr Ödman, Lundquist, Lundmark och Rundberg. 1891 gafs operan flere gånger med frk. Ida Moritz som Desdemona. Vid en repris 1903 gafs denna roll af frk. Selma Ek som gäst och hr d'Andrade som sådan i Jagos parti. Den 2 jan. 1896 uppfördes operan för 25:te gången, senast våren 1903, då Desdemona och Emilia återgäfvos af fru Hellström och frk. Edström; Otello, Jago, Cassio och Roderigo, af resp. herr Nyblom, Söderman, Malm och Ericson. Återgifvandet nu förtjänar allt beröm såväl i fråga om fru Schjervéns Desdemona, som hr Forsells Jago och hr Menzinskys Otello, som af honom sjöngs på god svenska. Med all den kraft Verdi utvecklat i teckningen af begynnelsescenens storm, i Otellos tilltagande svartsjuka och Jagos skurkaktighet, så gör operan ett matt intryck såsom komposition, äfven där det gäller vekare stämningar, om också i afseende på dessa kärleksscenen mellan Otello och hans maka i första aktens slut, hennes hyllning af folkkören i andra och hennes sång med »vildevisan» och bönen i sista akten innehålla behaglig musik. I afseende på musikalisk skönhet står den 16 år äldre »Aida» långt före »Otello», hvars ohyggliga ämne med mohrens ständiga svartsjuka och Jagos intriger gör handlingen enformig. Uppsättningen med delvis nya dekorationer var lyckad.

Oscarsteaterns nyhet, O. Straus' »En Wienervals», säges ha i Tyskland haft stor framgång. Operettens uppsättning här är lysande men innehållet af föga värde till handling som musik. Första akten visar en narraktig småkonungs hof, hvars dotter firar bröllop med en ung löjtnant, som bröl-

lopsaftonen med en kamrat rymmer sin kos och ger sig ut på vift. Andra akten visar en offentlig lokal, där ett damkapell spelar. Löjtnanten (hr Allum) uppträder och kurtiserar kappellets direktis (fru Meissner). Fursten och hofvet infinna sig ock så småningom. I sista akten är löjtnanten återkommen och blir kär i sin brud, med hvilken han försonas under det hans älskarinna, direktisen, på sin violin spelar för det unga paret en smäktande vals. Musiken är föga originell men rätt väl instrumenterad. Herr Lund och Ringvall, fursten och hans komiskt strame kusin, äro rätt lustiga. Öfriga hufvudroller, prinsessan och en hofmästarinna, innehafvas af fröken Grünberg och fru Rove.

Musikföreningens största nummer på dess senaste konsert utgjordes af Cherubinis storslagna mäsas i D moll, förut uppförd 1881 af samma sällskap under Ludv. Normans ledning. Arbetet på detta verk började tonsättaren i mars 1811 och först efter sex månader blef det fullbordat. Det skulle fordra en särskild uppsats att redogöra för verkets särskilda delar; vi måste här inskränka oss till att nämna utförandets förträfflighet, så väl af de präktiga körerna som de många, vackra solokvartetterna, påminnande om »Vattendragarens» komponist, hvilka af fruor Högberg och Claussen, herr Malm och Johanson i främsta rummet återgäfvos särdeles klangfullt och säkert.

Efter mässan följde ett »kyrie» ur en mäsas, D dur, af Bruckner samt hans »Davids 150:de psalm», båda för solo, kör och orkester, af hvilka verk särdeles det sista är stortänkt och vokalt som orkestralt imponerar med klangfullhet och styrka i uttryck. Dirigenten, prof. Neruda, fick för sig och öfriga medverkande mottaga rik hyllning af publiken.

Konsertföreningens strax därefter gifna 4:de konsert inleddes med en nyhet, konsertuvertyr af en ung svensk komponist, som därmed gjorde sin debut som förstlingsverk, vittnande om talang i orkesterbehandling efter moderna principer, men ej om mera framstående originalitet och förmåga af organisk konstruktion. Härefter följde en här ej förut spelad intagande pianokonsert af Mozart, B dur, ypperligt och pietetfullt tolkad i principalstämma af hr Stenhammar, samt ett tema med spirituella variationer för stråkorkester och ett par valdthorn, likaledes af Mozart. Slutnumret var Dvoráks till melodiska idéer och färgrik instrumentation intressanta symfoni N:r 3, senast gifven af föreningen för fem år sedan. Efter uvertyren hördes starka applåder, som framkallade tonsättaren; lifligt hyllades hr Stenhammar och slutligen hr Aulin och hans orkester för det i allo väl utförda programmet.

Dohnányis afskedskonsert hade utslutande Beethoven på programmet, som

upptog de 32 Variationerna i C-moll, Sonaterna op. 31 Nr 1, op. 108, op. 27 Nr 2, Andante F-dur och Rondo capriccioso («Die Wuth über den verlorenen Groschen»). Extra spelade den utmärkte pianisten ett par af Beethovens Bagateller till tack för åhörarnas intensiva bifall.

Dödsfall inom musik- och operavärlden 1907.*

Bergström, Axel, violinist, hofkape-
llist, musikdirektör, f. 2 febr. 1864,
† i Stockholm d. 31 okt.

Bertram, Theodor, utmärkt bary-
tonist, operasångare, f. 12 febr. 1869
i Stuttgart, † i nov. för egen hand i
Bayreuth. Gästade Stockholm 1904.

Blomberg, Per (Petrus) Fredr. Aug.,
organist och klockare i Falun, god
sångare, f. 1841, † i Falun 16 jan.

Braga, Gaetano, ansedd violinist
och komponist, f. 9 juni 1829 i Giu-
lianova (Abruzzerna), † i Milano vid
slutet af året. Förut bosatt i Florens,
gjorde han som ung flera utländska
konsertresor. Han lär ha dött i armod.
Han har komponerat 8 operor, af hvilka
»La reginella» (1871) blef omtyckt,
sånger, af hvilka »Serenade» för sopran
är mycket känd, samt konsertarian
»Santa Lucia etc., en Berceuse neapo-
litaine» för violoncell och piano etc.
Rossini och Verdi hörde till B:s in-
tima vänner.

Brüll, Ignaz, pianist och kompo-
nist, f. d. 7 nov. 1846 i Prossnitz
(Mähren), † d. 17 sept. i Wien. B.
har komponerat flera operor, däraf
»Das goldene Kreutz» («Guldkorset»),
Sthlm 1879, 1895) är mest bekant;
vidare kammar- och orkestermusik,
pianokonsert, sånger etc.

Clauss-Sarvady, Wilhelmine, ut-
märkt pianist, f. 13 dec. 1834 i Prag,
† i Paris under september. Vistades
där sedan 1852, gift 1857 med Fr.
Sarvady.

Cruvelli, Sophie, Johanne, Char-
lotte, berömd operasångerska, f. 12
mars 1827 i Bielefeld (Westfalen), †
i Nizza mot slutet af förra året. Hon
debuterade 1847 i Venedig och firade
genast stora triumfer, kom 1851 till
Paris och gjorde furor i »Ernani» på
italienska operan, samt blef 1854 en-
gagerad vid Stora operan med 100,000
fres i gage, där särskildt utmärkande
sig som Valentine i »Hugenotterna». Sedan 1856 gift med greve Vigier
(† 1882) drog hon sig från scenen och
lefde mest i Paris och Bielefeld. (En
ett par år äldre syster Marie var

äfven utmärkt sångerska. — Deras
egentliga namn var Crüwell.)

Dancla, Jean Baptist Charles, vio-
linvirtuos, konservatorieprofessor, kom-
ponist, f. i Bagnères de Bigorre (Hau-
tes-Pyrénées) 19 dec. 1818, † i Tunis
mot slutet af förra året. Elev af
Baillot i violin, Halévy och Berton vid
konservatoriet, blef han redan 1834
soloviolinist i kom. operans orkester,
gjorde sig berömd på konserter af »So-
ciété des concerts» och blef 1857 vio-
linprofessor vid konservatoriet, där han
verkade i 30 år. Han har komponerat
bortåt 150 verk mest för violin (vio-
linkonsert, stråkkvartetter, trior, ety-
der) och skrivit flere instruktiva verk:
»Méthode élémentaire et progressive
de violin», »Ecole de l'expression» m.
fl. D:s kvartettsoaréer hade stort an-
seende och i dem medverkade två hans
bröder Arnaud och Leopold, den först-
nämnde violoncellist, båda utmärkta
artister.

Delle Sedie, Enrico, berömd ba-
rytonist och sånglärare, f. 1828 i Li-
vorno, afled vid slutet af förra året i
Vésinet, nära Paris. Efter att först
ha uppträdd på scenen i Italien 1851,
särskildt utmärkande sig som Rigoletto,
sjöng han i Wien, London, Petersburg
och 1861 i Paris. Utmärkt i sång-
konst som spel, blef han konservatorie-
lärare och vann stort anseende som
privatlärare i sång. Bland hans sven-
ska elever kunna nämnas Kristina Nils-
son och Olof Lemon. Äfven Michael
Bratbost, länge anställd vid Stockholms-
operan, hörde till dem. Delle Sedie
har äfven utgivit sånginstruktiva, an-
sedda verk: »L'arte e fisiologia del
canto», »L'esthétique du chant et du
Mélodrame» och »L'Art lyrique». I
tre särskilda delar, för hög, medel hög
och låg röst, fins hans »Teoretiska och
praktiska sångskola» på svenska, ut-
gifven af hr Mavrogordato, en här i
Stockholm för ett par år sedan bosatt
sånglärare. Originalen till denna är af
honom själf gjordt sammandrag af de
båda sistnämnda verken. (Ett par upp-
gifter att han vid dödsfallet skulle ha
varit 81 eller 85 år öfverensstämmer
ej med det här efter musiklexikon
uppgifna födelseåret.)

Fröberg, Mauritz, skådespelare,
operasångare, f. i Uppsala 1851, † i
Lund 5 maj. (Forts.)

Musiknotiser från hufvudsta- den och landsorten.

Kgl. teatern. Oprasångarne For-
sell och Stiebel äro för ett par veckor
permitterade för att medverka vid ope-
raföreställningar i Åbo.

Fru Olefine Moe, som i fyra
år varit bosatt i Stockholm, där hen-

nes döttrar Astrid och Margit, som be-
kant, äro anställda vid dramatiska sce-
nen, har börjat uppträda och sjunga på
några populära konserter härstädes.
Sedan hon 1872 i december debute-
rade på kgl. operan i »Svarta domi-
non» var hon som bekant på 1870-
och 1880-talet anställd vid densamma
och gjorde särskildt i nämnda opera
stor lycka. Sedan bosatt i Kristiania
gästade hon Stockholmsoperan 1894,
en gång uppträdande, då som Marie i
»Regementets dotter». Gift med pia-
nisten och tonsättaren Oscar Thorsell
tillhörde hon, som man vet, länge vår
hufvudstad.

Svenska Hayndokument uppmärksammade i Tyskland.

Med anledning af det i Leipzig påbör-
jade utgifvandet af ett stort verk öfver
Haydn påpekar Frankfurter Zeitung
att i Sverige finns ett rikt och intres-
sant Haydnbiografiskt material. Hvad
kompositioner beträffar, säger tidningen,
har Musikaliska akademien i Stockholm
i sin ägo en symfoni i f-moll och uni-
versitetsbiblioteket i Uppsala en trio
för två violiner och bas. Symfonien
är försedd med en egenhändig påteck-
ning af Haydn: In Nomine Domini,
och till höger därom: Del Giuseppe
Haydn 1768. Dessutom har manu-
skriptet en anmärkning af dåvarande
akademisekreteraren Per Frigell: Den-
na symfoni, egenhändigt skriven af
Haydn, har jag erhållit som gåfva af
dennes lärjunge Paul Struck vid hans
återresa från Sverge 1801. Akademien
äger också ett från Haydn härrörande
koncept till ett bref, hvori han uttalar
sitt tack för att Musikaliska akademien
år 1798 valde honom till medlem. Äf-
ven Musikhistoriska museet i Stockholm
har ett Haydnbref.

Det viktigaste biografiska materialet
härstammar dock från F. S. Silfver-
stolpe, som åren 1796—1802 var
svenskt sändebud i Wien och senare
preses i Akademien för de fria konst-
terna i Stockholm. Silfverstolpe, som
var ifrig musikälskare, sökte efter sin
ankomst till Wien Haydns bekanskap
och blef äfven presenterad för honom
på en konsert hos furst Schwarzenberg,
i hvars musikal Haydn strax därefter
för första gången uppförde sina orato-
rier Skapelsen och Årstiderna. Om
det innerliga vänskapsförhållande som
uppstod mellan Haydn och Silfverstol-
pe har den senare berättat i sina me-
moarer. Af deras korrespondens har
man än i behåll två bref af Haydn,
hvilka genom arf öfvergått till nuva-
rande preses i Musikaliska akademien,
Karl Silfverstolpe. Denne äger dess-
utom 373 bref från F. S. Silfverstolpe,
som denne skrivit från Wien, hvars
dåvarande förhållanden han skildrar.
Brefven utgöra ett hittills obekant mu-
sikhistoriskt material af största intres-
se. Detta håller för närvarande på att
bearbetas af musikläraren C. F. Henn-
berg i Stockholm.

* Utförliga nekrologer i föregående år-
gång och i början af denna öfver de flesta
af personerna i denna förteckning.

Musikhistoriska museet, som en längre tid hållits stängd, öppnades ånyo söndagen den 15 dennes i sin nu förhyrda lokal, nr 19 Vestra Trädgårdsgatan n. b. Museet kommer att hållas öppet för allmänheten på samma tider som förut, nämligen söndagar kl. 1—3 mot en inträdesavgift af 25 öre och onsdagar kl. 1—4, då inträdesavgiften är 50 öre, under sommarmånaderna endast onsdagar.

Från och med ingången af innevarande år har museet beviljats ett årligt statsanslag af 3,000 kronor att utgå under de tre närmaste åren. Enligt K. Maj:st bestämmelse skall museets styrelse numera bestå af fem personer, och är densamma i enlighet dermed sålunda sammansatt: öfverintendenten Axel Burén (ordförande), Musikaliska Akademiens sekreterare, doktor Karl Valentin, vald, enligt K. Maj:ts bestämmelse, af Musikaliska Akademien, samt förste hofkapellmästaren Conrad Nordqvist, fabriksidkaren Carl Claudius (den bekante konstsamlaren, som varit med om att grundlägga museet) och ekonomiinspektören vid Kungl. teatern Emil Pettersson; suppleanter: Musik-konservatoriets direktör, professor Oscar Bolander, utsedd af Musikaliska Akademien, samt konsertmästaren Lars Zetterqvist och grosshandlaren John Collijn. Museets föreståndare och tillika styrelsens sekreterare är fortfarande kassören och sekreteraren vid Kungl. teatern Johannes Svanberg, hvilken alltså museets tillkomst innehaft nämnda befattningar.

Det är nu jemt 10 år sedan Musikhistoriska Museet började planeras, och från den 12 mare 1899 kan det räkna sin egentliga tillvaro. Dess samling af musikinstrument förvarades till en början i Operahuset, men var då ännu ej tillgängligt för allmänheten. Från hösten 1901 förhyrdes nedre våningen i Åkerhielmska huset, Nybrogatan 9, der museet sedermera hade sitt hemvist ända till dess att nämnda hus i april 1907 skulle rivas. Därefter var samlingen, som bekant, inrymd i Kungsbropalatset tills den i början af förra månaden flyttades till sin nya lokal, Vestra Trädgårdsgatan 19.

Dir. Alb. Lindströms orgelkonsert eger rum i Jakobs kyrka Mariaböbåldelsedag, den 25 mars.

Fröken Tora Hwass ger den 18 d:s konsert i Musikaliska akademien.

Kronobergarnas Amerika-turné. Direktör Högberg och hans musikkår, 35 man stark, afreste den 13 d:s till Amerika. Direktörens maka, vår värderade sängerska Mally Högberg, deltagar i turnéen, för hvilken kronprinsens förklarar sig vilja vara beskyddare.

Den första konserten ges i Newyork d. 29 mars, därefter Worcester, Boston och Providence. Den andra i James-

town, den tredje i Chicago, den fjärde i Duluth (påskdagen), den femte i Chicago, den sjätte troligen i Newyork. Första konserten i Minneapolis blir med all säkerhet den 15 april. I Jamestown och Duluth komma att ges två konserter på samma dag.

Från andra land.

Paris. Sedan Stora operan ett par veckor varit stängd i och för reparation, öppnades densamma under sina nya direktörer Messager och Brousseau den 25 januari med Gounods »Faust» i ny instudering och med delvis nya dekorationer.

Stuttgart. En ny opera »Maja», text och musik af en ung kompositist Adolf Vogt, uppfördes här i midten af januari och blef mycket väl emottagen. Orkestern är i operan hufvudsaken, och för öfrigt är musiken mera lyriskt än dramatisk verkningsfull.

Ysayes stulna Stradivarius. Man har fått skäl att anta att violinisten Eugen Ysayes Stradivarius-violin, som blef honom fränstulen på Mariaoperan i Petersburg den 29 december under en konsert, har funnit vägen till Amerika. Några af Pinkertons skarpaste detektiver ha blifvit satta i rörelse för att söka återfinna instrumentet. Ysaye lär af musiksällskapet i Petersburg som skadeersättning för den förlust han lidit ha mottagit en gåfva af 30,000 rubel.

Internationell operatrust. Enligt ingånget telegram har i Newyork hållits ett aftal mellan amerikanska operadirektörer, som beslutit bilda en organisation i förbindelse med representanter för Covent Garden och Operorna i Paris, München och Rom. Afsikten är att upprätthålla ett permanent internationellt direktorat, hvars viktigaste uppgift blir att reducera de enorma gage som för närvarande betalas sångare och sångerskor och i öfrigt vaka öfver trustens intressen.

Caruso i Köpenhamn. Enligt Dannebrog kommer italienska sångaren Caruso att uppträda på en enda konsert där för ett gage af 9,000 kr.

Paderewski återvinnes åt Europa. Telegram från Boston meddelar att den världsberömda pianisten Paderewski i dagarna af:eser till Europa för att tillträda plats såsom direktör för konservatoriet i Warschau.

Ett monument öfver Joachim. Man ämnar i Berlin uppsätta ett monument öfver den stora violinisten Josef Joachim, antingen i vestibulen i Musikaliska akademien i Charlottenburg eller på platsen framför denna byggnad. I akademiens stora

sal skall hållas en konsert under medverkan af de tre öfverlevande medlemmarna af Joachimkvartetten, Henri Marteau och andra konstnärer, hvaraf inkomstens skall tillfalla monumentfonden.

K. kammarsångaren Herold har nyligen med stor framgång uppträdd som gäst vid Operan i Prag, och skulle i mars tillträda ett gästengagemang i Dresden, hvarefter han beger sig till Frankrike för att sedan i maj, för tredje gången innevarande säsong, sjunga i Prag.

Nyupptäckt Gluck-opera. I Academia Sita Cecilia's bibliotek i Rom har i dagarna en signor Francesco Romano upptäckt partituret till en obekant opera af Gluck, »Il Tigrane». Operan skulle ha uppförts i Cremona 1743.

Den farliga »Salome». En häftig agitation har börjat bland de aristokratiska abonenterna vid San Carlo-operan i Neapel mot Strauss' »Salome», som var ämnad framföras der i början af februari. Det är de religiösa partierna af libretton som väckt ond blod. I alla stadens eleganta salonger samlas på en protestadress mot operan i moralens namn. Kardinal Prisco, ärkebiskopen af Neapel, står i spetsen för agitationen.

Hammerstein är trött på Newyork. Chefen för den stora Manhattan Opera i Newyork, Oskar Hammerstein, har beredt denna stads musikalskare en obehaglig öfverraskning. Han har till jul i ett cirkulär underrättat sina abonnenter att, om icke hans Opera blir talrikare besökt, han kommer att nästa år ge föreställningar i Newyork blott under fem veckors tid och tillbringa den öfriga delen af säsongen på turné med sina artister. Möjligen kommer han att helt och hållet lämna Newyork, emedan Filadelfia, Boston och Chicago gjort honom mycket fördelaktiga anbud. Om Hammerstein sätter sin hotelse i verket kommer alltså efter två säsonger Metropolitanoperan att vara allhärskande i Newyork.

Rättelser.

Brädska med förra numrets utsändande, hvarigenom revideret ej kunde genomses har vållat några märkligare tryckfel, hvilka härmed rättas.

Sid. 34 spalt 1 r. 17 uppf. står otroligt — läs otroligt; sp. 3, r. 24 uppf. står: *Mahder* — läs *mahl der*; r. 22 ndfr. står: *Zukunft* — läs *zukunft*; sid. 36, sp. 3 r. 18 (från artikelns slut) ndfr. står: *hvilkets* är m — läs: *hvilket* är så — r. 17 ndfr. står: *soå* — läs: *som*; sid. 37, sp. 1, r. 35 uppf. står: *Jolantha Marta* — läs *Jolantha, Martha*; r. 19 ndfr. skall vid radens slut stå: (matiné): sp. 2, r. 20 ndfr. står värdade — läs: *vördade*; sid. 38, sp. 1, r. 27 ndfr. står: *lugnbre* — läs: *lugubre*; sp. 2, r. 15 ndfr. står: *Älfvén* — läs *Älfvén*; sid 39, sp. 3, r. 26 uppf. står: *mihtär* — läs: *militär*.

Till salu.

Notskåp

i tre etager med luckor,
Linnégatan 18, 3 tr. t. v.

För Porträttsamlare

Fina Sköntrycks-exemplar af
Svensk Musiktidning, flera årgångar,
säljas billigt å tidningens expedition.

OBS! Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan
musikbilaga, erhållas till nedsatt
pris endast kontant å expeditionen.

Tonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gam-
la tider, Valse mignonne, God
natt! af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos Svensk Musik-
tidnings Expedition, Kammakaregatan 6.

Albumblad.

5 Melodiska tonstycken

af

Adrian Dahl.

(Romans. Humoresk. Perpetuum
mobile. Aftonstämning. Marche
trionphale) — *Prisbelönt musik-
bilaga* — finnes till salu å 1 kr. å
Svensk Musiktidnings Expedition.

Å Svensk Musiktidnings Expedition,
Kammakaregatan 6, samt i bok- och
musikhandeln finnes till salu

**MELODISKA
MINNESBLAD**

4 Pianostycken — *Barcarole, Mazur-
ka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J.
Huss. Pris 1 kr.

Nytt i bokhandeln!

Om orgelns användning

vid gudstjänsten
af Daniel Rudin v. d. m.

Pris 75 öre.

Förut utommen:

Den kyrkliga musikens och
sångens förbättring, ett önskemål
för vår svenska kyrka. Af N. Öst-
gren, Komminister.

Pris 40 öre.

— Svensk Musiktidning. —

Nordiskt Musikblad. — 28:de årg., — för hvarje musikaliskt hem —
utgifves 1908 efter samma plan som förut, innehållande **populär läs-
ning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier** etc. Tidnin-
gen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris 5 kro-
nor pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å **Expeditio-
nen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården, i bok- och musik-
handeln, å posten och tidningskontor. I landsorten bäst å posten.**

Obs! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej
kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förva-
ras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för ut-
gifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklivet är högst och rikast
utveckladt. Svensk musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för mu-
siklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Finlands, Norges och Danmarks huf-
vudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god tek-
nisk och verkligt musikalisk utbildning,
meddelas af undertecknad till moderat
pris. Anmälan kan äfven ske skrift-
ligen. Mottagning kl. 9—10 f. m. och
3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.
Kammakaregatan 6, 1 tr. öfv. gården.
Frans J. Huss.

J. LUDV. OLHSSON

STOCKHOLM.

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelharmo-
nier af de bästa svenska och utländ-
ska fabriker i största lager till bil-
ligaste priser under fullkomligt an-
svar för instrumentets bestånd.

Obs! Hufvuddepôt för Blüthners
och Rönischs världsberömda
Flyglar och Pianinos.

OBS! Värdefull nyhet!

För piano, två händer.

SCHERZO

af Emil Sjögren

tillegnad fru Valfrid B:son Lind.

Pris 1 kr.

SVENSK MUSIKTIDNINGS EXP.

Vackert Kartong-porträtt,
kabinettkortsformat, af Fröken

Hilda Thegerström

finnes att köpa till pris af 50 öre
i Musikhandeln, Allm. Tidningskon-
toret och å

Svensk Musiktidnings Exp.,
Kammakaregatan 6.

INNEHÅLL.

Tora Hwass (med porträtt). — Pauline
Lucca, (med porträtt). — Carl Löwe. Bas-
sångarnes kompositör. Af Fr. Schéele. —
Följetong: Pauline Luccas berättelse om
hur hon blef sängerska. — Litteratur. —
Från scenen och konsertsalen. — Dödsfall
inom musik- och operavärlden 1907. —
Musiknotiser från hufvudstaden och lands-
orten, samt från andra land. — Rättelser.
— Annonser.